
TF forever

LEGELIVET

MARTE SYVERTSEN

marsyv@vestreviken.no

Marte Syvertsen er lege i spesialisering og doktorgradsstipendiat ved Nevrologisk avdeling i Vestre Viken, Drammen.

Hva er det som får 11 strengt tatt middelaldrende leger til å rappe på polsk i en kjellerbar med lavt under taket og vonde drinker?

Foto: privat

Det er selvsagt en lang historie, og den begynte en sensommerdag i 2001. Da var det magetopper, britpopsveis, tversovervesker og Britney Spears som gjaldt. Et nytt medisinstudentkull satt urolig på stolene. Hvordan endte 11 av oss opp på en trang karaokebar i Kraków 18 år senere?

Jeg skal si deg det: Eksamenslesing med pulverkaffe og eget budsjett til Fjordland-middager. Post-it-lapper med strekstatistikk for antall gråtetelefoner hjem til mamma. Julekalenderskjelett på lesesalen. Rapping av gulost fra hybelkjøleskapet. Ferdighetslab med altfor høy puls, avslørt med blodtrykksapparat. Den måneden alle gutta sparte til bart, ikke for movember, men for en trønderfest på Ler. Frenetisk tolkning av tvetydige tekstmeldinger. Å komme hjem på morgenkysten, se at noen syntes det var en god idé å male kunst rett på veggen og å tenke at det var ganske stilig. Å våkne dagen etter og tenke at det ikke var så stilig likevel. Å kjøpe maling for å reparere uten å sjekke hvilken nyanse av hvit den veggen egentlig hadde.

En gang ville et par av oss ha et nytt sted å bo. Vi sendte ut en forespørsel til kullene, i tilfelle noen hadde tips. Vi fikk ingen tips, men vi fikk en hissig e-post fra en sjetteklassing. Jeg husker ikke hva han het, la oss kalle ham Tore. Den nøyaktige ordlyden har gått tapt for ettertiden, men *budskapet* husker vi fremdeles krystallklart. Tore ville ha seg frabedt denne typen masete meldinger fra småtråkk som oss.

Småtråkket tok hevn. Vi trykket opp en bunke ark med påskriften «Rimelig og sentral hybel til leie». Prisen var lav, men ikke så lav at det var usannsynlig. Så laget vi masse frynser nederst og skrev Tores e-postadresse på hver og en av dem. Bunken ble lastet opp på bagasjebrettet, og vi syklet hele byen rundt for å henge opp det spennende tilbudet på frekventerte steder. Hvis du leser dette, Tore, så er det på ingen måte en beklagelse. Men vi lurte på om du fikk mange e-poster.

«Det er som om han på ingen måte har på en grønn paljettkjole og parykk med langt krøllete hår, knallrødt og litt glissent på toppen»

Plutselig toger et britisk utdrikningslag ned i karaokekjelleren. Det måtte jo skje. Midtpunktet beveger seg nonchalant forbi, litt Tom Cruise-aktig. Det er som om han på ingen måte har på en grønn paljettkjole og parykk med langt krøllete hår, knallrødt og litt glissent på toppen. Snart har det utviklet seg en slags *battle* mellom utdrikningslaget og legene.

Jeg tenker på at denne gjengen var der da de viktigste grunnsteinene ble lagt. Dere stod og spionerte bak gardina da jeg skulle møte en fyr utenfor Studentersamfundet. I går hang jeg opp sokkene hans på tørkestativet. Strengt tatt burde han vel ha gjort det selv. Det var lapper på lesesalen, hvitveis på døra og rykter om at alle hadde gått fra kjærestene sine da vi hadde praksisutplassering på sykehus. Det gjaldt vel bare én av oss, hvis jeg husker riktig, eller kanskje to.

Det er da det skjer. De 11 legene i kjellerbaren i Kraków har meldt seg på karaokekøen, med gruppas fulle navn. Navnet er obskønt nok til ikke å tåle dagens lys, men en gang kom det på bordet, og siden har det blitt hengende ved oss. Jeg vet ikke hvorfor, men trønderrepresentantene kan muligens gi svar. I det daglige foretrekker vi forkortelsen TF. Egentlig føyer vi oss bare inn i den lange og stolte rekken av medisinske koder som bare gir mening for spesielt innvidde. Men i Polen er det ingen som forstår hva TF betyr, og plutselig roper hele lokalet «trønderfi**ene» taktfast i kor. Da er vi klare. Vi vinner denne *battle*-runden lett, selv om Tom Cruise hopper rundt i bare underbuksa, fremdeles helt uanfektet.

«Egentlig føyer vi oss bare inn i den lange og stolte rekken av medisinske koder som bare gir mening for spesielt innvidde»

Vi sender utdrikningslaget videre og har nachspiel på det største hotellrommet, med potetgull og såre føtter. Uendelig mye har skjedd siden studiestarten i 2001. Vi har fått 27 unger, bygd hus og hytter, kjøpt bikkjer og stasjonsvogner. Alle har vel også en dobbeltseng med nattbord på hver side nå, selv om enkelte mente det var selve ursymbolet på etablert og kjedelig voksen. Vi er etablerte. Vi sees ikke så ofte lenger, og vi er spredt over åtte ulike byer. Men når vi treffes, er tiden innimellom visket bort, selvfølgelig er den det. Vi er en del av hverandres historie. Bare tenk på den gangen

Rosenborg-keeperen hadde invitert på date. Hele panelet var inne med aktive stemmer på valg av klær og sko. Nå er han ikke Rosenborg-keeper lenger, men pappa til to herlige barn og gift med en gynekolog som ikke går av veien for litt karaoke.

Dere har alle sammen disse historiene. Du også, Tore. Alle klisjéene om studietida er sanne. Kanskje er det lenge siden, og i så fall har jeg ett eneste råd: Ta en telefon. Gjør en avtale. Det er som en tidsmaskin. Snart vil du finne ut at dere ikke har blitt eldre i det hele tatt. Det er bildene av dere som har blitt yngre.

Publisert: 21. oktober 2019. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.19.0497

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 21. juli 2026.